

תת"ע 4380/02/18 - מדינת ישראל נגד טל אשכנזי

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תתע"א 4380-02-18 מדינת ישראל נ' אשכנזי

בפני כבוד השופט ארנון איתן

מדינת ישראל המאשימה

נגד

טל אשכנזי הנאשם

הכרעת דין

רקע והליכים קודמים:

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה במהירות העולה על המותר בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה. על פי הנטען ביום 27.1.18 נהג הנאשם ברכב מסוג קרייזלר מ.ר. 99-419-13 (להלן: "הרכב"), בדרך שאינה עירונית עם שטח הפרדה בנוי בה מותרת מהירות מרבית של 90 קמ"ש במהירות של 161 קמ"ש.

2. במסגרת תשובתו לאישום כפר הנאשם בתקינות מכשיר הממל"ז, מיומנות הפעלתו, במהירות שנמדדה ובבדיקות שנעשו למכשיר. הנאשם הוסיף, כי בעת שנאכפה העבירה היה בעקיפה ולא נשמר עמו קשר עין רצוף כנדרש.

3. במסגרת פרשת תביעה העיד השוטר רס"ב בני סלהו שאכף את העבירה באמצעות מכשיר הממל"ז (להלן: "המפעיל") בהתאם לדוח שערך (סומן ת/1), על פיו עמד עם הניידת בשול ימין כשחזית הניידת פונה לכיוון מזרח, וכשהוא ישוב על כיסא הנהג ודלתו פתוחה הפעיל את המכשיר. לדבריו "קלט" את הרכב שנסע בכביש 1 ממערב לכיוון מזרח בנתיב שמאלי מתוך שלושה נתיבים, בזמן שהוא עוקף מכונית מזדה לבנה שהייתה בנתיב האמצעי. המפעיל הוסיף שתוך כדי נסיעה הפעיל את גשר התאורה בניידת, יצא אחר הרכב סימן לנהג הרכב לעצור, ועצר אותו לפני הפנייה למחלף הראל בשול ימין. השוטר מציין כי לכל אורך הכביש מוצב תמרור הגבלת מהירות ושטח הפרדה בנוי בכביש.

בתגובתו במקום מסר הנאשם: "אני נסעתי בנתיב שמאלי מתוך שלושה נתיבים, לידי היה רכב בנתיב המרכזי והימני, איך יכולת למדוד אותי כשהיו שלושה רכבים בשורה, הכול מוקלט אתה עומד בסיבוב בזווית".

עמוד 1

4. במסגרת עדותו הוסיף המפעיל כי הוא עבר הסמכה להפעלת ממל"ז, בהתאם לתעודת הסמכה שהציג, והוא ערך למכשיר בדיקות בתחילה ובסיום משמרת כנדרש, מול עמוד תאורה המצוי בתחנת משטרת בית שמש. המפעיל תיאר את סדר הפעולות בהן נקט בעת האכיפה: ישיבה במושב הנהג כשדלת הנהג פתוחה והמכשיר תלוי ברצועה על צווארו, פניו לעבר התנועה המגיעה מכיוון מערב למזרח. עם זיהוי הרכב (ממרחק 204 מטרים), הצבעה לכיוון הרכב, מדידה וקבלת תוצאה. לאחר המדידה הפעיל את גשר התאורה ויצא אחר הרכב עד לעצירתו בהמשך הצייר. לאורך כל הפעולות אותן תיאר ציין המפעיל כי נשמר עם הרכב קשר עין רצוף. המפעיל אישר כי בציר האכיפה קיימת עקומה (זאת גם בהתאם למסמכים שהוצגו לו מטעם ההגנה (נ/1) אולם לא היה בכך כדי לפגוע בשדה הראייה שלו ובאופן ביצוע האכיפה.

5. ביום 2.12.18 דחיתי טענת "אין להשיב לאשמה" הקבועה בסעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב 1982. באותו המועד נשמעה פרשת הגנה בה מסר הנאשם כי נסע ברכב בזמן ובמקום כמצוין באישום, וכן אישר את תוכנם של הדברים שנרשמו בשמו בדוח.

דיון והכרעה:

6. אציין כבר בתחילה, כי הגעתי למסקנה שהמאשימה הרימה את הנטל להוכיח את האשמה המיוחסת לנאשם מעבר לכל ספק סביר, ובהתאם אני מרשיע אותו בעבירה שיוחסה לו.

האם הבדיקות שנערכו למכשיר הוכחו כתקינות ?

7. מהראיות שהובאו בפניי ניתן לענות על שאלה זו בחיוב. נקבע בפסיקה כי התוצאות שמכשיר הלייזר מפיק עונות על מידת ההוכחה הנדרשת בפלילים, וכי ניתן לקבוע כי המכשיר הינו מכשיר מדידה אמין ומדויק בכפוף להפעלתו ע"י מפעיל מיומן, על פי הנחיות היצרן ולאחר ביצוע הבדיקות השגרתיות בטרם ההפעלה (ראו ע"פ 4682/01 לוי נד מדינת ישראל פ"ד נח(1) 304).

8. עוד נקבע כי, על המאשימה להוכיח 3 תנאים מצטברים שהינם: תקינות המכשיר, כשירות ומיומנות המפעיל, אמינות המדידה ושמירה על כללי הפעלה המבטיחים מדידה תקינה (ראו: ע"פ 5345/90 בראונשטיין נגד מדינת ישראל פ"ד מו (5) 40 וראו גם: רע"פ 7093/10 מדינת ישראל נ' דרייזין (מיום 7.2.12))

בעניין דרייזין נקבע:

"הנחיות היצרן מחייבות לבדוק את המכשיר בכל פעם מחדש בטרם הפעלתו. בדיקה זו כוללת: (א) בדיקה עצמית של כל מכלולי המכשיר; (ב) בדיקת תקינותן של הקריאות המתקבלות על לוח התצוגה; (ג) בדיקת קיומו של תיאום אופקי ואנכי בין נקודת ההצבעה האדומה לקרן הלייזר; (ד) "בדיקת כיוול" המכשיר שמטרתה לוודא כי טווח המכשיר ותזמונו מדויקים, ושהוא מסוגל למדוד מהירות של כלי רכב נעים; ו-(ה) שמירה על קו ראייה נקי ועל כוונון הקרן לאזור לוחית הזיהוי לאורך כל המדידה."

9. עיון בת/1 מלמד כי המפעיל ביצע את כל הבדיקות הנדרשות בתחילת המשמרת ובסיומה וכי תוצאות הבדיקה בהתאם לבדיקות שערך וסימון האות "וי" לצדן היו תקינות. (ראו: בדיקת תיאום כוונות- תחילת משמרת: תחנת בית שמש "תקין" על עמוד תאורה "תקין"/סיום משמרת: תחנת בית שמש "תקין" על עמוד תאורה "תקין". בדיקת מרחק- תחילת משמרת: במקום תחנת בית שמש "תקין" מהירות: 0 מרחק: 60.0/סיום משמרת במקום תחנת בית שמש "תקין" מהירות 0 מרחק 60.0).

(ראו: רע"פ 6662/16 - יובל כהן נ' מדינת ישראל (מיום 27.9.16), רע"פ 4150/15 גד בר כוכבא נגד מדינת ישראל (מיום 18.6.15)).

10. ראוי גם להוסיף כי לבית המשפט הוגש בהסכמה ת/2. ההגנה לא חלקה על תוכנו של המסמך ולא ביקשה לחקור את עורכו. בנסיבות אלו המסקנה הינה כי למכשיר נערכו ביקורות תקופתיות והוא נמצא תקין, לרבות בעת האכיפה.

אי ציון מספר עמוד התאורה:

11. את טענת הנאשם בדבר העובדה כי המפעיל לא ציין בדוח את מספר עמוד תאורה עליו נעשו בדיקות המכשיר ראיתי לדחות. במסגרת עדותו בבית המשפט שלל המפעיל את טענת ההגנה לפיה הוא אינו יודע ביחס לאיזה עמוד נעשתה בדיקת תיאום הכוונות. על פיו עמוד התאורה בו מתבצעת הבדיקה נעשית אל מול עמוד תאורה המצוי מעל מתקן השטיפה בתחנת משטרת בית שמש. (ראו: עמוד 5 שורות 19-17). יוצא אפוא, כי המפעיל מסר נקודת ייחוס ספציפית באשר למיקום עמוד התאורה ביחס אליו נעשתה הבדיקה.

12. מקרה זה, כפי שצוין לעיל, שונה מאותן החלטות אליהן מפנה ההגנה בהם זוכו נאשמים בהעדר תיאור מספק או מזהה של מיקום העמוד בו התבצעה הבדיקה. (ראו: תת"ע 3023-11-11 מדינת ישראל נגד מזוז (מיום 3.4.12), תת"ע 3077-02-11 מדינת ישראל נגד אמנון אבנת (מיום 25.10.11)).

מנגד, במסגרת עפ"ת 654-02-17 זבאן שושן נגד מדינת ישראל (מיום 12.2.17) שצורף גם כן על ידי הגנה נקבע:

"ראוי לציין את מקום הבדיקה והעמוד המסוים באופן מדויק וברור, על מנת לאפשר לנאשם התגוננות בדרך של בדיקת אופן ביצוע הבדיקה".

קביעה זו מחזקת את מסקנתי לפיה די בפרטים המזהים שנמסרו על ידי המפעיל ביחס לעמוד התאורה עליו בוצעה בדיקת התיאום (עמוד תאורה שאינו ממוספר מעל תחנת השטיפה בתחנת משטרת בית שמש), זאת כדי לאפשר לנאשם התגוננות בדרך של בדיקת אופן הבדיקה שנעשתה. בעניין זה ובהתאם להלכה שהובאה לעיל, השימוש במינוח "תקין" ביחס לבדיקה שנעשתה מבססת אף את המסקנה, כי המפעיל במסגרת הבדיקה הקפיד על נוהלי הבדיקה בכללם גם "קו רקיע נקי". בכל מקרה, ובענייננו, למפעיל לא הוצגה ולו שאלה אחת בכיוון זה, והטענה הועלתה רק במסגרת הסיכומים. בנסיבות אלו ההנחה הינה כי הפרטים שמסר המפעיל במסגרת ת/1 ביחס לבדיקה זו שנערכה, מקובלים על הצד שכנגד. (ראו: ספרו של השופט י. קדמי "על הראיות" חלק רביעי 1949 2009) לפיו:

" חובה לחקור בכל נקודה של אי הסכמה, וכאשר לא מציגים לעד שאלות בחקירה שכנגד בנושא מסוים, ההנחה היא בהעדר הסבר סביר אחר, כן אין חולקים על דברי העד באותו נושא".

מיומנות המפעיל:

13. המפעיל מסר בעדותו כי עבר הסמכה להפעלת המכשיר וכן הציג תעודת הסמכה (ראו עמוד 4 שורות 23-25). כמו כן על גבי הדוח ציין המפעיל כי הוא הוכשר להפעלת המכשיר החל מחודש מאי 2012. המדובר אם כן במפעיל שלו ניסיון הפעלה ארוך בהפעלת המכשיר.

מעבר לכך, בדוח התייחסות ברורה לנסיבות האירוע, המהירות שנמדדה לפני ואחרי הפחתה, המרחק שהוצג במכשיר לנאשם, וכן אופן ביצוע האכיפה בהתאם לכללים הנדרשים. בדוח גם התייחסות לכל אותן בדיקות אותן המפעיל מחויב לבצע בתחילת ובסיום משמרת. בנוסף לכל אלו את עדותו בבית המשפט מצאתי כמהימנה.

אופן הפעלת המכשיר:

14. המפעיל מפרט בדוח את המיקום המדויק בו עמד: "כביש 1 ק"מ 48, עמדתי עם הניידת בשול ימין חזית הניידת לכיוון מזרח". ובהמשך מציין כי היה במושב הנהג כשדלת הנהג פתוחה והוא מפעיל את המכשיר.

במסגרת ת/1 פירט המפעיל את סדר הפעולות בהן נקט בעת האכיפה. ראשית בנסיבות עצמן עת הבחין ברכב בנתיב הימני מבין שלושה נתיבים כשהוא עוקף כלי רכב אחר. בהמשך סימן המפעיל V לצד אותן פעולות עליהן חייב הוא להקפיד בעת ביצוע האכיפה לצורך אמינות ההפעלה. אכן בסעיף 2 לא צוין טווח גילוי רכב המטרה, אולם המפעיל ציין לצדו של הסעיף V המצביע על תקינות המרחק (מתחת ל-300 מטר), ואף בדוח עצמו צוין כי המרחק שהוצג בממל"ז הינו 204 מטרים. ראו גם עדותו של המפעיל בעניין זה (עמוד 7 שורות 24-25 וכן שורות 23-25). המפעיל שב על הדברים במסגרת הסבר שנתן על גבי נ/1.

15. אין חולק כי בעת ביצוע האכיפה עקף רכב הנאשם רכב אחר מסוג מזדה שהיה על הנתיב מימנו (בהתאם לגרסת הנאשם אף בנתיב הימני מבין שלושת הנתיבים נסע רכב נוסף). בכך אין כדי למנוע מהמפעיל לבצע את האכיפה באמצעות המכשיר, או לפגום בתקינות ההפעלה. במסגרת הדוח פירט המפעיל את הפעולות בהן נקט לצורך הבטחת אמינות ההפעלה במצב דברים זה: קו ראייה נקי מהפרעות בין המפעיל לרכב המטרה. ההפעלה נעשתה כלפי רכב המטרה שכל חלקיו הניתנים להיראות וגלויים לעיני המפעיל. מרגע זיהוי רכב המטרה (הרכב העוקף) נקודת הכיוון האדומה הייתה מכוונת לאזור מרכז רכב המטרה עד קבלת צליל אישור מדידה, וכן שמירת קשר עין רצוף עם הרכב עד לעצירתו. לא התרשמתי מעדותו של המפעיל כי שגה בין הרכבים וכי המדידה בוצעה כלפי רכב אחר. (עמוד 8 שורות 21-28).

(ראו: תיק מספר: 17717/07 דן שני נגד נחמיה ולורט (מיום 11.9.03) במסגרתו נקבע:

"ממצאי הבדיקה עולה כי כאשר מצויים בו זמנית שני כלי רכב בכביש דו נתיבי, לרבות מכונית ואופנוע, וכל רכב נמצא בודד בנתיבו הוא, מודד הממל"ז כל אחד מכלי הרכב בנפרד ומדייק בבדיקותיו המספקות תוצאה ספרתית. כאשר כלי רכב צמודים זה לזה לרוחב הכביש, או רק נראים צמודים מזווית ראיית המפעיל, למרות שיתכן כי לאורך הכביש יש ביניהם מרחק, יודע מכשיר הממל"ז, למרות הטענות על התרחבות הקרן, להפריד בין שני כלי הרכב. קרן הלייזר פוגעת ברכב הנכון, המכשיר מסנן הפרעות ומספק תוצאה מהימנה".

16. מכאן שאין מניעה לאכוף רכבים בזמן עקיפה, ובענייננו ציין המפעיל כי הרכב היה בעקיפה, אך בעשותו כן הקפיד בעת ההפעלה שכל חלקי רכב המטרה שכל חלקיו הניתנים להיראות, גלויים לעיניו. מצב דברים זה מבסס מסקנה כי אופן ההפעלה נעשתה בהתאם להוראות והיא מספקת בנסיבות העניין.

17. ממכלול הדברים הגעתי למסקנה כי בהתאם לדוח בוצעו כל הבדיקות המעידות על אמינות ההפעלה ובוצעו בו בדיקות הכיול הנדרשות בתחילת המשמרת ובסיום המשמרת, ונמצאו תקינות. המפעיל ציין כי קו הראיה בינו לבין רכב המטרה היה נקי, רכב המטרה לא היה מוסתר ע"י עצם או רכב אחר, נקודת ההצבעה הייתה מכוונת כל זמן המדידה על מרכז רכב המטרה, וטווח גילוי רכב המטרה לא עלה על 300 מטר, ובשעת הפעלת המכשיר לא ירד גשם או שלג.

שמירה על קשר עין:

18. המפעיל מציין בדוח כי נשמר קשר עין רצוף בינו לבין רכב המטרה עד לעצירתו. בעדותו שב המפעיל על גרסתו ושלל את האפשרות כי ניתק קשר עין עם הרכב. לדבריו: "ישבתי במושב הנהג, רכב שהגיע מאחורי הניידת נמדד בממל"ז תוך כדי נסיעה, המכשיר תלוי על צוואר עם רצועה, הצבעתי לכיוון הרכב הנמדד, קיבלתי תוצאה, מקבע אותו לחזה, מפעיל גשר תאורה ונוסע אחריו". במענה לשאלות ההגנה הדגיש המפעיל כי הצורך להוריד בלם יד ולהפעיל גשר תאורה נעשה כדבר שבשגרה והוא אינו נאלץ להוריד את עיניו מרכב המטרה לצורך כך. (ראו: עמוד 7 שורות 14-3).

19. המפעיל ציין כי הרכב נסע על הנתיב השלישי וביצע עקיפה של רכב פרטי מסוג מזדה בצבע לבן, וכלפי הרכב העוקף בוצעה האכיפה ומולו נשמר קשר עין. אף הנאשם אישר זאת בעדותו ובתגובתו במקום, לכך שנסע על הנתיב השלישי ועל ידו ומימין כלי רכב נוסף. המפעיל אף הוסיף בעדותו כי המדובר ביום שבת (שעה 11:12) כשהתנועה על ציר 1 הינה דלילה (ראו: עמוד 7 שורות 20-19).

בעניין זה ראיתי להעיר כי אי ציון העובדה כי מדובר ברכב מסוג "קרייזלר" או ציון מספר הרכב "בנסיבות המקרה" אינו פוגם בדוח ובאופן זיהוי הרכב ו/או שמירה על קשר עין עמו. פרטים אלו מקבלים ביטוי לאחר עצירת הרכב ורישום הדוח, והם מופיעים בחלקו הראשון של הדוח במקום המיועד לכך.

20. אף את הטענה בדבר ספק בזיהוי בהיות הרכב "מסחרי" ולא "פרטי" כפי שנרשם בדוח ראיתי לדחות (עמוד 13 שורות 10-11). ראשית, טענה זו לא עלתה קודם לכן אלא רק במסגרת פרשת הגנה, ולמפעיל לא הוצגה ולו שאלה

אחת בכיוון זה. שנית, טענה זו לא הוכחה באמצעות מסמך רשמי של משרד התחבורה. שלישית, עיון בתמונת הרכב מלמד כי המדובר ברכב מסוג "קרייזלר" jeep גרנד צ'ירוקי, שנועד לשימוש פרטי. אוסיף, כי הגיונם של דברים כי הרישום בדוח לפיו מדובר ברכב "פרטי" נעשה לאחר עצירת הרכב והעלאת פרטיו (בהתאם למספר לוחית הרישוי) במסוף שבניידת. בהתאם לבדיקה שנערכה הופיע הרכב כאמור כרכב "פרטי". בהתאם לכך ניתן לקבוע כי התיאור אותו מסר המפעיל בעדותו, מידע אותו שאב מהדוח, לפיו המדובר ברכב פרטי לבן תואם את הרכב בו נהג הנאשם.

21. נוסף לכך ובהתאם לעדות המפעיל הרכב נעצר לפני מחלף הראל (לכיוון מזרח) לפני גשר הראל (ראו גם נ/2). נתון זה שאינו במחלוקת מאשש את המסקנה כי עצירת הרכב נעשתה במרחק קצר (פחות מק"מ בהתאם לעדות המפעיל) ממקום האכיפה (ק"מ 48). בכך יש כדי לחזק את עדות המפעיל גם ביחס לקשר העין שנשמר עם הרכב, סדר הפעולות בו נקט מפעיל בעת האכיפה, ובעיקר יציאה מהירה מהמקום בו עמד עם הניידת אחר הרכב עד לעצירתו.

22. במכלול הדברים אני קובע כי ההפעלה בוצעה במכשיר תקין ע"י מפעיל מיומן תוך הקפדה על הכללים הנדרשים.

23. טרם סיכום ראיתי להתייחס לטענות נוספות שהועלו על ידי ההגנה אותן ראיתי לדחות:

יומן ההפעלה: העדר יומן הפעלה בחומר הראיות אינו נדרש להוכחת אמינות הממצאים שכן אלו מצויים בדוח עצמו בו קיים פרק נפרד (סעיף 1) המתייחס לבדיקת תקינות ההפעלה ומהימנות הבדיקה. לכך יש להוסיף, כי ביום 4.11.18 נדחתה בקשה שהוגשה על ידי ההגנה לקבלת תמונות נוף, דוחות פעולה ועיסוק ותיעוד מיקום הרכבים. במסגרת אותה בקשה לא נכללה התייחסות לעיון ביומן הפעלה. בנסיבות האמורות אין חובה על המאשימה להצגת יומן ההפעלה. (ראו: ע"פ 30787/06 שמעון גירו נגד מדינת ישראל מיום (8.3.07)).

כיוון האכיפה: בדוח מציין המפעיל: "ניידת כחול לבן 15-805 הפעלתי ממל"ז בכביש 1 למזרח". בעדותו ובעת שנשאל לאיזה כיוון בוצעה האכיפה, ענה בתחילה "ממערב למזרח" בהמשך ציין "מערב" (עמוד 5 שורות 7-3) אולם במסגרת חקירה חוזרת הבהיר: "לפני הראל זה לכיוון מזרח, לפני מחלף הראל למזרח. לפני גשר הראל". (עמוד 10 שורה 8). בכך אין כדי להוות פגם או סתירה היורדת לשורשו של עניין, ודאי לא להביא למסקנה, כפי שנטען, לפיה נתוני האכיפה שנמדדו הינם שונים.

אוסיף, כי בהתאם לכלל הראייה הטובה ביותר מפורט בדוח עצמו סדר הפעולות בהן נקט המפעיל, וישנו תיאור ברור באשר לכיוון בו עמדה הניידת (למזרח) וכיוון האכיפה: "כלפי כלי רכב המגיעים ממערב למזרח". בהיות המסמך קביל, הוא גם מהווה ראיה בזכות עצמו, שהתקבלה במסגרת חריג לכלל בדבר איסור הבאתה של עדות שמיעה, וככל וקיימת סתירה בינו לבין דברים של העד בעת המשפט, רשאי בית המשפט, לפי שיקול דעתו, להעדיף את הכתוב על דברי העד בעת המשפט (ראו: ע"פ 869/81 - מוחמד שניר ואח' נ' מדינת ישראל, פד לח(4), 169(04/11/1984), ע"פ 232/55 היועץ המשפטי לממשלה נגד מליכאל גרינוולד, בעמ' 2087 מול אות השוליים ב).

אף הנאשם עצמו, ובפתח עדותו מציין כי נסע עם בתו להוריו בירושלים. (ראו: עמוד 12 שורה 12). ראו גם: נ/2 תצלום מיקום הניידת והרכב כשהחזית פונה לכיוון מזרח (על השול הימני לפני מחלף הראל) מספק מענה ראוי גם לטענה הנוספת בדבר שני מקומות אכיפה. מעדות המפעיל עולה כי הוא עצר את הרכב במרחק הנמוך מק"מ מהנקודה בה עמד. גרסה זו תואמת את הדברים המופיעים בדוח לפיהם מקום האכיפה הינו ק"מ 48 על ציר 1 כשחזית הניידת פונה לכיוון מזרח.

ד. עקומה על ציר האכיפה: המפעיל ציין בעדותו כי בציר קיים "קצת עיקול" ובכך אין כדי לפגום בשדה הראייה שלו ובאופן ביצוע אכיפה. יתר על כן, בהינתן כי המפעיל ממוקם בק"מ 48, ורכב המטרה הינו במרחק 204 מטרים ממנו, אזי המסקנה (בהתאם לתוואי הדרך שהוצג במסגרת נ/1) שהאכיפה מתבצעת כנדרש ובהתאם לתיאור אותו מוסר המפעיל. (ראו: עמוד 7 שורות 21-25).

ה. את הטענות הנוספות שהועלו רק בסיכומים בדבר אכיפה במקום אסור להפעלה, והעדר ציון מקום בדיקה ביחס לתימרוך במקום ראיתי לדחות. למפעיל הופנתה שאלה אחת בעניין מקום האכיפה ואף לא שאלה אחת בעניין התימרוך במקום, ואף הנוהל אליו מפנה ההגנה בסיכומיה לא הוגש. הלכה ידועה היא כי הנטל להוכחת טענה בדבר אי תקינותו של תמרור מוטל על שכם הנאשם הטוען לפגם בחוקיות התמרור (ראו: רע"פ 6112/97 צרפתי נ' מדינת ישראל (מיום 3.12.97)).

24. בנסיבות האמורות אני קובע כי התמרור המוצב במקום היה תקין ולפיכך המהירות המותרת בכיוון נסיעת הנאשם הייתה 90 קמ"ש, והנאשם נסע במהירות של 161 קמ"ש לאחר הפחתה, העולה על המהירות האמורה.

25. סוף דבר: נוכח כל האמור ולאחר שהזהרתי את עצמי כי מדובר בעדות יחידה לצורך הרשעה אני מעדיף את גרסת המפעיל ובהתאם מרשיע את הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ל' שבט תשע"ט, 05 פברואר 2019, במעמד הצדדים